

РЕШЕНИЕ

№ 530

Гр. Перник, 01.07.2014 година.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание проведено на двадесет и пети юни през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Игнат Георгиев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова

Ивайло Иванов

при съдебния – секретар Е.В. и с участието на прокурор Антова от окръжна прокуратура Перник, като разгледа КНАХД № 408 по описа за 2014 година докладвано от съдия Ивайло Иванов, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ срещу съдебно решение № 68 от 09.04.2014 година, постановено по н.а.х.дело № 1880/2013 година по описа на районен съд Перник, с което е отменено наказателно постановление № 23-2306592/27.03.2013 година, издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на „Технострой 68“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 4 000 лева на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/, като наложената имуществена санкция е за това, че работодателя е допуснал до работа лицето К. Д. С.*** с ЕГН ***** преди да му предостави копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ, представляващо нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

Касаторът твърди, че постановеното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, както постановено в нарушение на материалния закон. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението предмет на касационна проверка и по същество постанови друго с което да потвърди НП.

В съдебното заседание касаторът редовно призован не се представлява.

В съдебно заседание ответникът по касационната жалба не се представлява. В представена писмена защита моли съда да остави в сила решението на районен съд Перник, като правилно и законосъобразно.

Представителят на окръжна прокуратура Перник дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което моли съда да остави в сила решението на районния съд.

Административен съд Перник, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на разглеждане пред районен съд Перник е било издаденото от касатора наказателно постановление № 23-2306592 от 27.03.2013 година на директора на дирекция "Инспекция по труда" – Софийска област, за налагане на имуществена санкция в размер на 4 000 лева, на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ на ответника по настоящата касационна жалба. Административнонаказателната му отговорност е била ангажирана за това, че ответното дружество в качеството си на работодател е извършило нарушение на трудовото законодателство по чл. 63, ал. 2 от КТ, като на 06.02.2013 година е допуснало лицето К.Д. С.*** с ЕГН ***** преди да му предостави заверено копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ. Безспорно е и от показанията на това лице, разпитано от въззивния съд като свидетел, че той е имал уговорка – граждански договор за извършването на определено количество работа, но не е имал трудов договор сключен с въззивника.

Първоинстанционният съд е проявил процесуална активност и е събрал относимите към спора доказателства, въз основа на които правилно е установил фактическата обстановка. В изпълнение задължението си за извършване проверка на издаденото НП, решаващият съд е констатирал, че описаното в него нарушение е несъставомерно, т.к. съставът на нарушението, за което ответникът по жалба е привлечен към административно наказателна отговорност, е разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от КТ, съдържаща забрана за работодателя да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1 – екземпляр от сключения трудов договор, подписан и от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП, като санкционирането на жалбоподателя на основание чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ за това, че е допуснал до работа лице, без да му е предоставил копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, което предполага да е налице подписан трудов договор между работодателя и работника, както и да е изпратено уведомление до ТД на НАП. С оглед безспорно установеното по делото, че такъв трудов договор не е бил сключен между страните, към момента на установяване на нарушението – 06.02.2013 година, а още по-малко е направено и съответното уведомление, представляващо задължение на работодателя, произтичащо от сключен трудов договор, решаващият съд е приел за практически невъзможно

предоставянето на копие от трудов договор, поради обективното му несъществуване преди тази дата. Развити са подробно мотиви в насока за същността на трудовото правоотношение, че въпреки разпоредбата на чл. 1, ал.2 от КТ трудовото правоотношение не може да се предполага, както и че по естеството си трудовия договор е формален (чл. 62, ал.1 от КТ) и е юридически факт, с чието настъпване възниква не само трудовото правоотношение, но и задължението по чл. 63, ал.1 от КТ и в този смисъл, доколкото не е осъществен юридическият факт, пораждащ задължението по чл. 63, ал.1 от КТ и забраната по чл. 63, ал.2 от КТ, то неправилно нарушаването на забраната е възприето от органите на административно-наказателното производство като източник на отговорността на дружеството жалбоподател, и неправилно му е вменена административно наказателна отговорност за такова административно нарушение. По тези съображения районния съд е отменил наказателното постановление.

Постановеното решение е правилно. Правилно и законосъобразно решаващият съд е приел, че с оглед установеното несъществуване на трудов договор, за работодателя обективно не би могло да възникне задължение да представи екземпляр от такъв и следващото се уведомление, както и не би могъл да наруши регламентираната в чл. 63, ал. 2 от КТ забрана да допусне до работа работник или служител, преди да му представи документите по ал. 1 – екземпляр от сключения трудов договор, подписан и от двете страни и копие от уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ. В този смисъл описаното в НП нарушение се явява несъставомерно по посоченият текст – чл. 63, ал. 2 от КТ, т.к. приетата от АНО правна квалификация не отговаря на действително установените по делото фактически положения, отразени в АУАН и НП. Безспорно е, че ответникът по касационната жалба е предприел действия в такава насока към 08.02.2013 година, от когато е приложеното копие от трудов договор и съобщението до НАП. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че прецизният анализ на посочените разпоредби налага извода, че изпълнителното деяние на чл. 63, ал. 2 от КТ е бездействие, чрез което работодателят е допуснал работника, преди да му предостави документите по чл. 63, ал. 1 от КТ. Следователно в двете алинеи на чл. 63 от КТ са посочени различни форми на изпълнителни деяния и се визират различни по вид нарушения. В НП е прието от АНО, че описаното деяние съставлява нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ. Посочената норма предполага, че освен уведомлението до НАП на лицето не е предоставено и копие от трудов договор, тъй като е разписано “документите” по ал. 1, а не при условие на алтернативност. В Глава пета от КТ „Възникване и изменение на трудовото правоотношение“, раздел първи „Трудов договор“, систематично са подредени първо сключване на трудов договор, след него форма и трето по ред начало на изпълнението, където са намерили място текстовете на чл. 63 от КТ, посочени за състав на нарушение в процесния

случай. Законодателят е въвел изискване за форма на трудовия договор с текста на чл. 62, ал. 1 от КТ, според който трудовият договор се сключва в писмена форма, а чл. 61, ал. 1 от КТ посочва сключването му между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа. От сключването му възникват правата и задълженията на страните. Съответно от този момент за работодателя възникват следващите се в тази връзка задължения за изпращане на уведомления, да предостави преди постъпването му на работа екземпляр от трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението. След сключването възниква и изричната забрана да допуска до работа работник, преди да му ги предостави. В конкретния случай доказателствата установят безспорно, че няма сключен трудов договор, но това не е преценено от АНО, за да възникнат следващите се от това задължения за дружеството. В тази връзка съдът намира за правилни изводите на решаващия състав, че е невъзможно работодателят да връчи трудов договор – съответно уведомлението, издадено въз основа на него, които не съществуват в правния мир. С оглед изложените съображения, настоящият състав, при извършената проверка по чл. 218 от АПК счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон. Не са налице касационните основания по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК, предполагащи отмяна на решението, и то следва да бъде оставено в сила като правилно.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд Перник, касационен състав и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 68 от 09.04.2014 година, постановено по н.а.х.дело № 1880/2013 година по описа на районен съд Перник.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/

**ЧЛЕНОВЕ: /п/
/п/**